

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 001055 10 U
Sarajevo, 07.12.2011. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija: Jadranka Brenjo, predsjednik vijeća, Šahbaz Džihanović i Branimir Orašanin, članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Žanka Bajić, u upravnom sporu tužitelja Transparency International Bosne i Hercegovine, Gajeva 2, Banja Luka, zahtjevan po Diikić Emiru, predsjedavajućem Odbora direktora a on po punomoćniku advokatu iz

protiv rješenja broj: 07-0-50-2, tuženog Vijeće ministara BiH- Generalni sekretarijat, u upravnoj stvari pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 07.12.2011. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem tuženog, Vijeće ministara BiH, Generalni sekretarijat, broj naveden u uvodu presude, tačkom 1. dispozitiva, odbijena je žalba tužitelja na rješenje broj: 07-0-50-2-330/10, od 16.04.2010. godine, a tačkom 2. dispozitiva, tužitelju je odobren zahtjev za postupanje u skladu sa članom 13. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH.

Blagovremeno podnesenom tužbom za pokretanje upravnog spora, pozivajući se na nadležnosti Suda u skladu sa članom 14. stav 1. Zakona o sudu Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“ broj: 29/00. do 32/07), u vezi sa članom 5. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02. do 74/10), tužitelj osporava navedeno rješenje i ističe da isto nema niti broja pod kojim je doneseno, niti datuma donošenja, pa ga označava kao „Rješenje generalnog sekretarijata Savjeta ministara Bosne i Hercegovine, kojim je odbijena žalba tužitelja na rješenje broj: 07-0-

50-23-330/10, od 16.04.2010. godine. "Dalje navodi da je pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama u BiH, podnio Savjetu ministara BiH zahtjev za dostavu Odluke o participaciji Savjeta ministara BiH u troškovima učešća funkcionera i državnih službenika BiH u misijama međunarodnih organizacija izvan BiH, da je rješenjem tužene broj: 07-0-50-23-330/10, od 16.04.2010. godine, tužitelju odobren pristup informacijama, te da je u obrazloženju rješenja navedeno da je Generalni sekretarijat Savjeta ministara BiH dana 15.03.2010. godine, obavijestio Ministarstvo inostranih poslova BiH, da je Savjet ministara BiH donio Odluku u priloženom tekstu. Međutim, tuženi je tužitelju dostavio kopiju navedene odluke koja nije sadržavala datum donošenja, broj protokola i pečat, zbog čega je tužitelj na navedeno rješenje izjavio žalbu. U obrazloženju ožalbenog rješenja od 16.04.2010. godine, navedeno je, da u arhivi Generalnog sekretarijata nije pronađena potpisana Odluka, nije objavljena u Službenom glasniku BiH, i da Odluka broj: 06-07-28014-05, ne postoji". Tužitelj smatra da navedeno rješenje nije zakonito iz razloga što u rješenju od 16.04.2010. godine, tuženi konstatuje da je Ministarstvo vanjskih poslova BiH obaviješteno dana 15.03.2005. godine, da je navedena Odluka donešena, dok u pobijanom rješenju tužena navodi da Odluka nije nikada donešena, pa ostaje dilema da li je odluka ikada donešena, a ako jeste, kada, jer na to pitanje treba odgovoriti Generalni sekretarijat Vijeća ministara BiH, kao stručno i administrativno tijelo Vijeća ministara. Osim toga, nije moguće da tužena usvoji zahtjev tužitelja kao osnovan, dostavi mu predmetnu odluku, a kasnije konstatuje da zahtjev nije osnovan, iako iz sadržaja obrazloženja osporenog rješenja tužene od 16.04.2010. godine, je nesporno, da je za donošenje sporne odluke na Vijeću ministara BiH, a ne na Ministarstvu vanjskih poslova BiH. Iz navedenih razloga, tužitelj smatra da pozivanje tuženog na član 13. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH u pobijanom rješenju, nije zasnovano na Zakonu, jer zahtjev za pristup informacijama nije mogao proslijediti drugom organu koji za to nije nadležan, a ako je i bio nadležan, onda tuženi nije mogao donijeti rješenje kojim se žalba na rješenje od 16.04.2010. godine, odbija, nego je žalbu morao proslijediti tom drugom organu uz propratni akt, a ne upravnim aktom-rješenjem, kako je postupio u konkretnom slučaju. Konačno, predlaže da Sud tužbu uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovno razmatranje i odlučivanje. Zahtijeva da Sud u smislu člana 61. Zakona o upravnim sporovima, donese odluku o troškovima u iznosu od 1.050,00 KM, prema specifikaciji troškova koja je sastavni dio ove tužbe, u skladu sa Tarifom o naknadi troškova za rad advokata Advokatske komore Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske" broj: 68/05, i Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine.

U odgovoru na tužbu, tuženi potvrđuje da je Vijeće ministara BiH, 08.03.2005. godine, na 78. sjednici, donijelo Odluku o participaciji Vijeća ministara BiH u misijama međunarodnih organizacija izvan BiH, te da navedena odluka nikada nije potpisana niti je objavljena u službenom glasniku. Također navodi, da je Generalni sekretarijat/tajništvo stalno tijelo Vijeća ministara BiH koje obavlja poslove priprema sjednica i sastanaka, vođenja zapisnika, protokola, informiranja javnosti, isti ne donosi odluke niti iste predlaže, da tuženi samo usmjerava protok pošte, te da saglasno navedenom, nema ispunjenih uvjeta za podnošenje tužbe jer u konkretnoj pravnoj stvari ne može biti tužena strana, zbog čega predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH", broj:19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Osporenim rješenjem tuženog, konačno je: 1. odbijena žalba tužitelja na rješenje broj: 07-0-50-2-330/10, od 16.04.2010. godine, kojim rješenjem je udovoljeno zahtjevu tužitelja za pristup informacijama, i 2. odobren je zahtjev za pristup informacijama saglasno članu 13. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH.

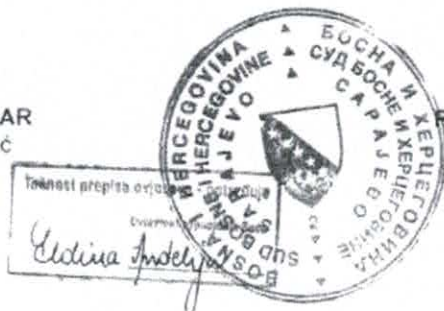
Prema obrazloženju osporenog rješenja, rješenjem Službe za informisanje Generalnog tajništva Vijeća ministara BiH, broj: 07-0-50-2-330, od 16.04.2010. godine, tužitelju je odobren pristup informaciji i dostavljena mu je dokumentacija na osnovu koje je Vijeće ministara BiH, na 78. sjednici održanoj dana 08.03.2005. godine, donijelo Odluku o participaciji Vijeća ministara BiH u troškovima učešća funkcionera i državnih službenika BiH u misijama međunarodnih organizacija izvan BiH. Na navedeno rješenje, žalbu je izjavio izvršni direktor Transparency International BiH iz formalnih razloga, odnosno zbog toga što citirana odluka nema datuma, broja, potpisa i pečata, te traži kopiju originalne odluke pod brojem 06-07-28014-05. Prema obrazloženju osporenog rješenja, tuženi je utvrdio da u arhivi Generalnog tajništva nije pronađena potpisana Odluka, a čiji je predlagatelj Ministarstvo vanjskih poslova BiH, niti je objavljena u „Službenom glasniku BiH“, dakle da pomenuta odluka pod navedenim brojem ne postoji, nego da se pod ovim brojem vodi Obavijest Generalnog tajništva od 15.03.2005. godine, kojim se obavještava Ministarstvo vanjskih poslova o donošenju ove dluke. S obzirom da je tužitelju prethodno dostavljena cjelokupna dokumentacija, na temelju koje je Vijeće ministara BiH mjerodavno odlučivalo, a koja uključuje: 1. Prijedlog odluke o participaciji Vijeća ministara BiH u troškovima učešća funkcionera i državnih službenika BiH u misijama međunarodnih organizacija izvan BiH; Dopis Ministarstva vanjskih poslova BiH od 09.02.2005. godine o dostavi Prijedloga odluke; Obavijest Generalnog tajništva od 15.03.2005. godine, kojom se obavještava Ministarstvo vanjskih poslova o donošenju Odluke, tuženi je, saglasno članu 228. stav 1. Zakona o upravnom postupku, žalbu odbio kao neosnovanu. U pogledu odluke tuženog koja se odnosi na utvrđivanje nadležnosti organa za dostavu informacija, saglasno članu 13. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, zahtjev tužitelja za dostavu Odluke o participaciji Vijeća ministara BiH u troškovima učešća funkcionera i državnih službenika BiH u misijama međunarodnih organizacija izvan BiH, proslijeđen je Ministarstvu vanjskih poslova BiH, kao nadležnom organu za pripremu i dostavu navedene odluke, iz kojih razloga je tuženi odlučio kao u tački 2. osporenog rješenja.

Rješenjem Generalnog sekretarijata Vijeća ministara BiH, od 26.05.2010. godine, konačno je: 1. odbijena žalba tužitelja na rješenje broj: 07-0-50-2-330/10, od 16.04.2010. godine, kojim rješenjem je udovoljeno zahtjevu tužitelja za pristup informacijama, i 2. odobren je zahtjev tužitelja za postupanje u skladu sa članom 13. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH. Takvo postupanje Generalnog sekretarijata Vijeća ministara je pravilno i zakonito. Naime, iz spisa predmeta nesporno proizilazi da je prvostepenim rješenjem tuženog od 16.04.2010. godine, Služba za informisanje Generalnog sekretarijata Vijeća ministara BiH, rješavajući o zahtjevu tužitelja odobrila pristup informacijama, odnosno udovoljila zahtjevu da mu se dostavi Odluka o participaciji Savjeta ministara BiH u troškovima učešća funkcionera i državnih službenika BiH u misijama međunarodnih organizacija izvan BiH, koju je Vijeće ministara BiH donijelo na 78. sjednici održanoj 08.03.2005. godine, a čiji predlagatelj je bilo Ministarstvo vanjskih poslova BiH. Prema obrazloženju prvostepenog rješenja, o navedenom je Generalni sekretarijat 15.03.2005. godine obavijestio predlagaca predmetne Odluke, a tužitelju su, uz rješenje kojim se odobrava pristup informacijama od 16.04.2010. godine, dostavljeni materijali sa sjednice Vijeća

ministara što je uključivalo i Odluku o participaciji Vijeća ministara BiH u troškovima učešća funkcionera i državnih službenika BiH u misijama međunarodnih organizacija izvan BiH, na koji način je tuženi u cijelosti udovoljio zahtjevu tužitelja, i omogućio mu uvid u tražene informacije. Donoseći rješenje od 16.04.2010. godine, koje je konačno potvrđeno osporenim rješenjem tuženog od 26.05.2010. godine, tuženi je postupio u skladu sa ciljevima sadržanim u članu 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, kao i saglasno propisima iz člana 4. istog zakona, a prema kojima svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, koje pravo pristupa podliježe minimalnim radnjama i ograničenjima kako je to utvrđeno u ovom zakonu. Prigovori tužitelja da citirana Odluka ne ispunjava osnovne elemente da bi se moglo smatrati odlukom nekog javnog organa, a to su broj, datum, potpis i pečat, nisu od značaja za rješavanje konkretne pravne stvari. Ovo iz razloga što poslovi i zadaci koji se odnose na procedure koje uključuju davanje pravnih mišljenja o materijalima koji se upućuju Vijeću ministara BiH, u pogledu njihovog metodološkog jedinstva u pripremi i u pogledu usaglašenosti sa Ustavom BiH, za brigu o objavljivanju odluka u službenom glasilu BiH, entiteta i Brčko Distrikta BiH, što na koncu, uključuje i snabdijevanje dokumenata javnih organa, u konkretnom slučaju akata Vijeća ministara BiH, odgovarajućim brojevima, datumom, potpisom i pečatom, su pitanja koja su u nadležnosti drugog organa i nisu predmet ovog upravnog spora. Predmet ove upravne stvari i upravnog spora jeste slobodan pristup javnim informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, konkretno Generalnog sekretarijata Vijeća ministara BiH. Naime, iz spisa predmeta nesporno proizilazi da u konkretnom slučaju, tuženi kao Generalni sekretarijat Vijeća ministara BiH, pod kontrolom ima informacije koje proizilaze iz njegove nadležnosti utvrđene u članu 24. Zakona o vijeću ministara Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 38/02 i 30/03), te da je tužitelju omogućen pristup traženim informacijama u skladu sa nadležnostima tuženog, na koji način je postupio u skladu sa relevantnim propisima Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini. Nesporno je utvrđeno, a što i sam tužitelj navodi u tužbi, da je tuženi prvostepenim rješenjem od 16.04.2010. godine, u udovoljio zahtjevu tužitelja za pristup informacijama, a što je u skladu sa članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, te da je tuženi, dokumente sa kojima je raspolagao, a koji su sadržavali informacije koje je tužitelj zahtijevao, dostavio tužitelju uz citirano rješenje, čime su u konkretnom slučaju, u cijelosti ispunjeni ciljevi i smisao Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, odnosno, da je tužitelju omogućen pristup traženim informacijama koje su bile pod kontrolom ovog javnog organa. Osim navedenog, iz spisa predmeta nesporno proizilazi da je tuženi u povodu i u vezi sa zahtjevom tužitelja za pristup traženim informacijama, pružio i informacije koje se odnose na razloge zbog kojih predmetna odluka nije objavljena, odnosno, tužitelja uputio na Ministarstvo vanjskih poslova BiH koje je u konkretnom slučaju obradivao citirane odluke, a koje ministarstvo mu može pružiti dodatne informacije u skladu sa interesom tužitelja u konkretnoj pravnoj stvari, iz čega se nesporno zaključuje da je tuženi u cijelosti posupao u skladu sa relevantnim propisima Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, pa je tužbu iz navedenih razloga trebalo odbiti kao neosnovanu. Iz istih razloga, prema stanovištu ovog suda, nije od značaja za rješenje konkretne pravne stvari ni tačka 2. osporenog rješenja, koju Sud neće posebno obrazlagati.

Iz svega izloženog ovaj sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Žanka Bajić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88;
Telefon ++ 387 33 707 100, 707 596, 707 597; Fax: ++ 387 33 707 321